

Η ογδή του μάρτη ταιριάζει στις “φλεγόμενες” εργαζόμενες του σήμερα. Τις εκδιδόμενες μετανάστριες οι οποίες είναι φυλακισμένες στα κάτεργα των οίκων ανοχής, τις “χαρούμενες” πωλήτριες, τις “διαθέσιμες” γκαρσόνες. Και πάνω απ’ όλα στις γυναίκες που επιμένουν να αγωνίζονται τόσο ενάντια στην εκμετάλλευση όσο και ενάντια στους ρόλους που προσπαθεί να τους επιβάλλει αυτή η κοινωνία.

Και όσες αναγνωρίζουν σήμερα τη θέση τους και ως γυναίκες και ως εκμεταλλευόμενες, δε μπορούν παρά να βλέπουν τη συγκεκριμένη μέρα ως μια μέρα ταξικής μνήμης και όχι ως μια μέρα κατανάλωσης εγκλωβισμένης ανάμεσα σε lifestyle πρότυπα και προσποιητά χαμόγελα.

Η "μυδενική ανοχή" είναι μια αυτόνομη γυναικεία ομάδα η οποία ιδρύθηκε το Σεπτέμβρη του 2011 και γενικά ασχολείται με γυναικεία ζητήματα λόγω του ότι η γυναίκα είναι από τα πλέον καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας.

Η "μυδενική ανοχή" λειτουργεί κάτω από ορισμένες αντιλήψεις:

- Ενάντια στο σεξισμό και τις λοιπές διακρίσεις.
- Ενάντια σ' όλους αυτούς που θέλουν τη γυναίκα υποταγμένη στους ρόλους που της επιβάλλουν η πατριαρχική οικογένεια/κοινωνία.
- Υπέρ της αυτονομίας/αυτοδιάθεσης των σωμάτων μας
- Υπέρ της ίσης αντιμετώπισης των 2 φύλων σε κάθε μορφή της κοινωνικής/οικογενειακής ζωής.
- Ενάντια σε κάθε είδους νταβατζηλίκι.

Για επικοινωνία: mideniki-anochi@hotmail.com

ΜΗΔΕΝΙΚΗ

ΑΝΟΧΗ

στο σεξισμό

8 μάρτη 2012, τεύχος 2

8 Μάρτη-ημέρα της γυναίκας

ΣΗΜΕΡΑ ΕΜΕΙΣ

ΔΕ ΠΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ.

ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ...

Αυτό το κείμενο απευθύνεται σε όσες από εσάς γιορτάζετε με οποιονδήποτε τρόπο την 8η του Μάρτη. Σε όσες από εσάς πίνετε στην υγιά της “γυναικείας απελευθέρωσης”. Σε όσες από εσάς δε γνωρίζετε πόση βία μπορεί να χωρέσει το λαμπερό πάρτι-ξεφάντωμα της σημερινής μέρας. Πίσω από το εκθαμβωτικό μακιγιάζ και τα τριαντάφυλλα της βραδιάς **κρύβεται η βαρβαρότητα των αφεντικών προς την εργατική τάξη.**

Πιο συγκεκριμένα...

Στις 8 Μαρτίου 1857 στη Νέα Υόρκη, εργάτριες σε εργοστάσιο ιματισμού ξεσηκώθηκαν διεκδικώντας τα δικαιώματά τους ως γυναίκες εργαζόμενες, έκαναν απεργία λόγω των άθλιων συνθηκών εργασίας διαδηλώνοντας στους δρόμους **για πρώτη φορά**. Σύνθημά τους “ψωμί και τριαντάφυλλα”, δηλαδή οικονομική ασφάλεια (ψωμί) και καλύτερη ποιότητα ζωής (τριαντάφυλλα). Η 8η μάρτη είναι αφιερωμένη στον αγώνα αυτό. Καθιερώθηκε ως παγκόσμια μέρα της γυναίκας μετά από πρόταση της γερμανίδας σοσιαλίστριας Κλάρα Τσέκιν το 1910 κατά τη διάρκεια της 2ης Διεθνούς Διάσκεψης Σοσιαλιστριών στην Κοπεγχάγη. Οι συνθήκες εργασίας όλα αυτά τα χρόνια δεν άλλαξαν καθόλου, μέχρι το 1911 όπου **ένα τραγικό γεγονός σημάδεψε την ιστορία.**

Στις 25 Μαρτίου 1911 στο εργοστάσιο “triangle west company” στη Νέα Υόρκη που 200 γυναίκες (μετανάστριες δεύτερης γενιάς και ανήλικες οι περισσότερες) εργάζονταν με το χαμηλότερο μεροκάματο της αγοράς, χωρίς καμία ασφάλιση και σε εντελώς ανθυγιεινές συνθήκες, ξέσπασε φωτιά ένα τέταρτο πριν τελειώσει η εντεκάωρη βάρδια τους **με**

αποτέλεσμα να καούν ζωντανές 146 εργάτριες. Η τραγική αυτή κατάσταση οφείλεται στα αφεντικά τα οποία **είχαν κλειδώσει τις πόρτες** της βιοτεχνίας προς αποτροπή προσέλευσης συνδικαλιστικών οργάνων που παρακινούσαν τους εργάτες-εργάτριες σε απεργιακές κινητοποιήσεις. Η απάντηση των αφεντικών στα βασικά αιτήματα, που λίγες μέρες πριν είχαν θέσει οι εργάτριες ιματισμού κατεβαίνοντας σε απεργία, ήταν η **δολοφονία.**

25.000 διαδηλωτές κατέβηκαν στο δρόμο. Η κινητήριος δύναμη ήταν μια δεκαεφτάχρονη εργάτρια, η Κλάρα, η οποία **αγνόησε την ανδροκρατούμενη συνδικαλιστική επιτροπή** λέγοντας: “Είμαι εργάτρια. Κουράστηκα να ακούω πως πρέπει να κάνουμε υπομονή. Εγώ λέω να προχωρήσουμε σε γενική απεργία. Τώρα.” Λίγες μέρες αργότερα κάποιοι από το πλήθος έβλεπαν να πέφτουν γυναικεία σώματα από τον 8ο όροφο του εργοστασίου ακολουθούμενες από “παράδοξες” μπάλες ρούχων να τις ακολουθούν καίγοντάς τες.

Το δικαστήριο φυσικά αθώωσε τους δύο ιδιοκτήτες της βιοτεχνίας και στην κατηγορία ότι οι πόρτες βρέθηκαν κλειδωμένες τη στιγμή του “ατυχήματος” αυτοί

απάντησαν πως δεν αντιλήφθηκαν ποτέ κάτι τέτοιο.

Μετά ακολούθησε η λήθη. Τα αφεντικά αυξάνουν τους μισθούς και “βελτιώνουν” τις συνθήκες εργασίας με την προσθήκη πυρασφάλειας. **Κλείνοντας μια για πάντα τα στόματα όλων αυτών που θέλησαν να διαμαρτυρηθούν για το πιο φρικιαστικό έγκλημα στην ιστορία της γυναικείας εκμετάλλευσης.**

...τότε που οι γυναίκες εργάτριες πάλευσαν για τα δικαιώματά τους αποτελώντας παράδειγμα προς μίμηση για όλες εμάς σήμερα. Ένα από τα πλακάτ των απεργών εργατριών γράφει χαρακτηριστικά **“δε θα αποκτήσεις καλύτερες συνθήκες, εκτός αν παλέψεις για αυτές”.**